

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδύριον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχθὲν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἑθνεύσεως, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀδελφωτικὸν ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιατικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Δεκεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 52

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΔΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδου σελ. 345]

Συγκινηθεὶς τοιαῦτα δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὴν υγίειαν τοῦ κ. Βουλφράν. Τὴν προτεραιάν τῶν γενεθλίων του ἠσθάνετο ἑαυτὸν καλῶς ἔχοντα, δὲν ἐβόηγε πλέον, δὲν ἠσθμαινε, ἔτρωγε καὶ ἐκοιμάτο καλῶς ἄλλα τὴν ἐπιούσαν τῆς ἑορτῆς τούναντιον ἢ βῆξ καὶ ἡ δύσπνοια ἐπαυελήθη τόσο σφοδρῶς, ὥστε ὅτι μετὰ τῶν κῶπων καὶ μόχθων ἐπερδήθη, ἐφαίνετο ἀπολεσθὲν ἐκ νέου.

Πάραυτα προσεκλήθη ὁ ἰατρός.

« Πρέπει νὰ εἰσεύρετε, ἰατρέ, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, ὅτι ποθῶ νὰ ἴδω τὴν ἐγγόνην μου, πρέπει λοιπὸν νὰ με προτοιμάσετε ὅσον τάχιστα διὰ νὰ ἀνθέξω εἰς τὴν ἐγχείρησιν.

— Μὴ ἐξέριχεσθε, ἡ τροφή σας ἔστω κυρίως τὸ γάλα, μένετε ἥσυχος, ὅμιλεῖτε ὀλίγον καὶ σας ἐγγυῶμαι ὅτι καθὼς μάλιστα ἔχομεν καὶ καιρὸν λαμπρόν, ἢ πίσεις, οἱ παλμοί, ἢ βῆξ θα ἐξαφανισθῶσι καὶ ἡ ἐγχείρησις θα εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ μετὰ πάσης πιθανότητος ἐπιτυχίας. »

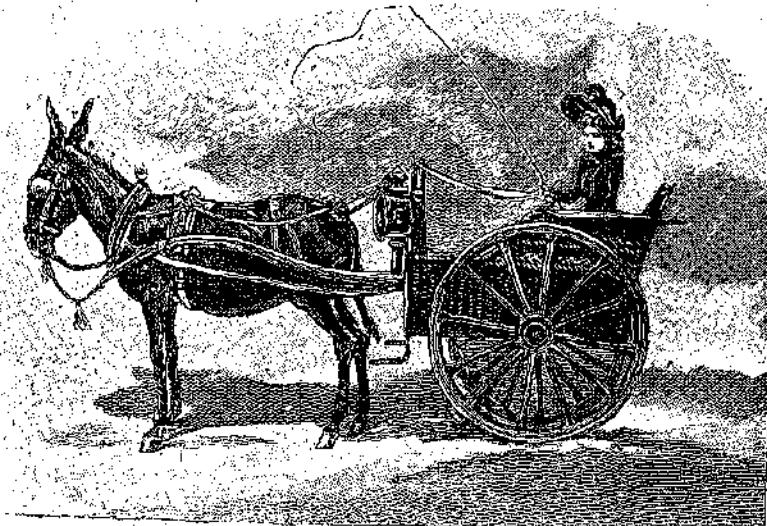
Ἡ πρόγνωσις τοῦ ἰατροῦ ἐπραγματώθη καὶ ἓνα μῆνα μετὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, δύο ἰατροὶ προσκλήθοντες ἐκ Παρισίων ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ σωματικὴ αὐτοῦ κατάστασις ἦτο ἀρίστη πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς ἐγχειρήσεως.

Ἦθελον νὰ τον ἀποκοιμίσωσιν, ἀλλὰ δὲν συνένεσε.

« Ὅχι, εἶπε, ἀλλὰ ζητῶ παρὰ τῆς ἐγγόνης μου νὰ ἔχη τὴν γενναιότητα νὰ μου κρατῆ τὴν χεῖρα, θὰ ἴδῃτε ὅτι τοῦτο θὰ με ἐνισχύσῃ. Εἶνε μεγάλοι οἱ πόνοι ;

— Ἡ κοκκίνη θὰ τοὺς ἐλαττώσῃ. »

Γενομένης τῆς ἐγχειρήσεως δὲν ἀνέλαβε παραχρῆμα τὴν ὄρασιν καὶ ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς δι' ἐπίδεσμον.

« Καὶ μόνον ὁ Παλληκαρὸς θὰ το σύρῃ. (Σελ. 362, στήλ. α').

Πόσον μακρὰ ὑπῆρξαν αἱ ἡμέραι ἐκείναι εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην, εἰ καὶ ὁ ὀφθαλμιάτρος, ὅστις ἔμεινε ἐν τῷ πύργῳ ἐκτελῶν αὐτὸς τὰς ἀναγκαίας ἐπίδεσεις, διεβεβαίωσεν ὅτι τὰ πάντα θαῖνοισι καλῶς. Ἀλλὰ τί θὰ συνέβαινε ἐὰν ἐπανήρχετο ἡ βρογχίτις ; Ἀπλῆ βῆξ ἢ πταρμὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατατρεψῶσι τὸ πᾶν ;

Καὶ ἡ Πετρίνα ἐκ νέου ἐδοκίμασε τὰς ἀγωνίας αἰτινὰς τὴν ἐπέβλεον κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς μητρὸς τῆς. Λοιπὸν ἀνεῦρε τὸν πάππον τῆς μόνον καὶ μόνον ἵνα τον ἀπολέσῃ καὶ ἀπαξ ἔτι νὰ μείνῃ μόνη ἐπὶ τῆς γῆς ;

Ἐὐτυχῶς αἱ ἡμέραι παρήλθον ἀνευ τινὸς δυσαρέστου καὶ ὁ κ. Βουλφράν ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐν δωματίῳ μετὰ κλειστῶν παραθύρων καὶ κλειστῶν παρακλισμάτων.

« Ἀχ ! ἐὰν εἶχα τὰ μάτια μου, εἶπε παρατηρήσας τὴν Πετρίναν κατὰ πρόσωπον, τὸ πρῶτόν μου βλέμμα δὲν θὰ σε ἀνεγνώριζε παρευθὺς ὡς κόρην μου ; Τόσον ἡλίθιοι λοιπὸν εἶνε ἰδῶ, ὥστε δὲν κατάρθωσαν νὰ εὑρουν τὴν παραμικρὰν ὁμοιότητα μετὰ σοῦ καὶ τοῦ πατρὸς σου ; Ἄρα ὁ Ταλουὲλ θὰ εἶνε

ἄνθρωπος εἰλικρινῆς λέγων ὅτι το εἶχεν « ὑπόθεσις ».

Ἀλλὰ δὲν τον ἀφῆκαν νὰ παρατείνῃ τὰς συγκινησεις του.

« Βραδύτερον. »

Τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν ὁ συνεσφιγμένος ἐπίδεσμος ἀντικατεστάθη δι' ἑλαφροτέρου, ὅστις ἀφῆρέθη τὴν εἰκοστὴν, καὶ μόνον τὴν τριακοστὴν πέμπτην ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων ὁ ὀφθαλμιάτρος ἵνα ἀποφασίσῃ τὴν ἐκλογὴν φακῶν ἀμφικάρτων ἵνα δύναται νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ βλέπῃ μακρὰν.

Ἐὰν ὁ ἄρρωστος ἦτο τυχαῖος τις τὰ πράγματα ἀναμφιβόλως θὰ ἐβάδιζον ὀλιγώτερον βραδέως ἄλλὰ θὰ ἦτο μωρία νὰ μὴ παραταθῇ ἡ θεραπεία καὶ νὰ μὴ πολλαπλασιασθῶσι τὰ ἐκ Παρισίων ταξείδια τοῦ ἰατροῦ, ἀφ' οὗ ὁ κ. Βουλφράν ἦτο πλούσιος.

Ἀφ' οὗ εἶδε τὴν ἐγγόνην του ἐπέθυμει δικαίως νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἐργασίας του ἄλλὰ τοῦτο προεκάλεσε νέας προφυλάξεις καὶ νέας βραδύτητας, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἐν κλειστῇ ἀμάξῃ, ἀλλ' ἤθελε τὸν δίφρον του, καὶ νὰ τον ὀδηγῇ ἡ Πετρίνα ὥστε νὰ φανῇ πρὸς πάντας μετ' αὐτῆς. Πρὸς τοῦτο ἐδέησε νὰ ἐκλέξωσιν ἡμέραν τινα

συννεφώδη άνευ άνέμου και ψύχους. Τέλος επήλθεν η ποθητή ημέρα και μετά το γεύμα η Πετρίνα ειπε προς τον Σταμάτην να ζευξουν.

« Αμέσως, δεσποινίς ! »
 Ο τόνος της φωνής του Σταμάτη και το μειδιαιμά του εξεπληξεν την Πετρίναν· αλλά παρευθός το πράγμα διεσκεδάσθη, διότι κατεγίνετο ένδύουσα τον πάππον της ούτως ώστε μήτε ψυχός να αισθάνεται μήτε θερμότητα.

Μετ' ου πολυ ό Σταμάτης επανήλθεν αναγγέλλων ότι ο δίφρος ήτο έτοιμος και κατέβησαν εις τό ανάβαθρον. Η Πετρίνα, έχουσα τό βλέμμα άείποτε προσηλωμένον προς τον πάππον της βαδίζοντα μόνον άνευ στηρίγματος, κατέβαινε την τελευταίαν βαθμίδα της μαρμαρίνης κλίμακος· αίφνης όγκηθμός φοβερός ήκούσθη και η Πετρίνα έστρεψε την κεφαλήν.

« Ητο δυνατό ! »
 Ονος ήτο εξευγμένος εις τον δίφρον και ό δνος ούτος ώμοιάζε προς τον Παλληκαράν, αλλά Παλληκαράν έψηκτρισιμένον και κτεισιμένον· αί σπλαί του έστιλβον, έφόρει λαμπρά λέπαδνα κίτρινα μετά κυανών θυσσάνων. Έξηκολούθει δε όγκώμενος και έχων τον τραχήλον τεταμένον, και επέμενε να έλθη πλησίον της Πετρίνας άνθιστάμενος εις τον ήπιοκόμον όστις τον συνεχράτει μετά δυσκολίας.

« Παλληκαρά ! » ανεμώνησεν η Πετρίνα τρέχουσα, και έναγκαλισθεΐσα την κεφαλήν του κατεφίλει αυτήν.

« Α ! πάππε μου ! τί χαρμύσνος εκπληξίς ! »

— Δέν την όφείλεις εις έμέ, άλλ' εις τον Φαβρήν, ό όποιός τον ήγόρασεν από την Ρουκερήν. Οι ύπάλληλοι των γραφείων ήθέλησαν να τον προσφέρωσι δώρον εις την πρώην συνάδελφόν των.

— Ο κ. Φαβρής εινε άνθρωπος της καρδιάς.

— Και βέβαια, διότι έσκέφθη πράγμα τό όποιον δέν έσκέφθησαν οι εξαδέλφοί σου· άλλ' έγω έσκέφθην κάτι τι, να παραγγείλω εις Παρισίους ευμορφον άμαξάκι δια τον Παλληκαράν· θά εινε έδω έντός όλίγων ήμερών και μόνον αυτός θά το σύρη, διότι ο δίφρος δέν εινε δι' αυτόν.»

Ανέβησαν εις τον δίφρον και η Πετρίνα έλαβε τας ήνίας.

« Πόθεν θά άρχίσωμεν ; »
 — Πώς πόθεν ; Ένωσεται από την καλύβην σου. Νομίζεις ότι δέν ποθώ να ιδω την φιλικάν όπου έζησες και από την όκοίαν έφυγες ; »

Εύρον την καλύβην ως ειχε καταλίπη αυτήν η Πετρίνα κατά τό παρελθόν έτος.

« Περιεργον, ειπεν ο κ. Βουλφράν, ότι δύο βήματα μακράν κέντρου εργατικού, πλησίον ανθρώπων πολιτισμένων, κατέφθωσες να ζήσης έδω μέσα ζώνη

άγριαν ! Άληθώς εινε πολύ περιεργον ! — Είς τας Ίνδιαις έν τω μέσω άγρίων ανθρώπων όλα τα ειχαμεν, έδω εις τον πολιτισμένον τόπον δέν είχα διακαίωμα να έχω και έγω τίποτε· πολλάκις τό έσκέφθην.»

Μετά την καλύβην ο κ Βουλφράν ήθέλησε να επισκεφθή κατά πρώτον τό Άσυλον του Μαρωκούρ.

Ένβμίζε δε ότι εγίνωσκε καταλεπτός τό Άσυλον τούτο, διότι επί πολλάς ήμέρας συνεζήτησε μετά του Φαβρή και ώρισε τά σχέδια· άλλ' ότε εύρέθη έν τή εισόδω και δι' ενός βλέματος ειθε και τας άλλας αίθουσας, τον κοιτώνα έν ώ κοιμώνται τά εσπαργανιμένα βρέφη έντός κοιτιδων κυανών ή ροδίνων, κατά τό γένος του βρέφους, την αίθουσαν έν η παιζουσι τας πλαγγόνας τά βρέφη τά δυνάμενα να βαδίζωσι μόνα, τό μαγειρείον, τό νιπτήριον, εξεπλάγη και κατεθέληχθη ότι ο αρχιτέκτων δια μεγάλων ύαλοφράκτων θυρών ειχε κατορθώση όπως τό Άσυλον φαίνεται ως ύαλίνη οικία, ώστε αι μητέρες να δύνανται εκ της πρώτης αίθουσας να βλέπωσι πάν ό τι συνέβαινε έν τας αίθουσαις εις άς δέν ήτο επιτετραμμένον να εισέρχωνται.

« Ότε εκ του κοιτιώνος ήλθον εις την αίθουσαν των παιγνιδίων, τά παιδιά προσέβραμον προς την Πετρίναν, δεικνύοντα τό παιγνιδιον όπερ έκράτουν ανά χειρας, σάλπιγγα, κρόταλον, πλαγγόνα κτλ.

« Βλέπω ότι σε γνωρίζουν έδω μέσα, ειπεν ο κ. Βουλφράν.

— Την γνωρίζουν ! ειπεν η πρόην μέν διευθύντρια της δημοτικής των θηλέων σχολής, νυν δε διευθύντρια του Άσούλου, ήτις συνώδευσεν αυτούς, την γνωρίζουν ! δέν λέγετε την αγαπούν, την λατρεύουν, την έχουν ως μητέρα των ! κανείς δέν ειξεύρει ως αυτήν να συμπαίξη μετ' αυτών και να τα διασκεδάξη.

— Ένθυμείσθε, άπεκρίθη ο κ. Βουλφράν, τί μ' έλέγετε ; ότι εινε ύψιστη αρετή τό να ειξεύρη τις να δημιουργή ό τι εινε χρήσιμος εις τας ανάγκας του· μοι φαίνεται όμως ότι ύπάρχει άλλη άρετή πολύ ώραιότερα, δηλα δή να ειξεύρη τις να δημιουργή ό τι εινε χρησιμος εις τας ανάγκας των άλλων, και τούτο ακριβώς έπραξεν η έγγόνη μου.

« Άλλ' είμεθα άκόμη εις την αρχήν, αγαπητή μου δεσποινίς· η ίδρυσις ασύλων, εργατικών οικημάτων, και συλλόγων, εινε τό άλφα του κοινωνικού ζητήματος και δέν λύεται δι' αυτών· έλπίζω ότι θά προδωμεν παραιτέρω και βαθύτερον, εύρισκόμεθα μόνον εις την άρετηρίαν, θά ιδήτε, θά ιδήτε.»

« Ότε επανήλθον εις την αίθουσαν της εισόδου, γυνή τις εθήλαζε τό τέκνον της και ήτο περι τό τέλος· ως ειδεν αυτούς εισερχομένους άνηγγέρθη ζωηρά και το έφερε πρό του κ. Βουλφράν.

« Τήρα το, κύριε Βουλφράν, σ' άρέσει ; εινε όμορφο ; »
 — Αί, βέβαια εινε πολύ όμορφο.
 — Αί, αί, εινε δικό σου !
 — Έτσι έ ;
 — Τρία είχα και αυτό μώμεινε, τάλλα δύο τάχασα. Αυτό σε ποιόν το χρεωστώ ; Είνε ιδικό σου· ο Θεός να σ' έχη καλά την άφεντιά σου και την άρχοντοπούλα σου.»

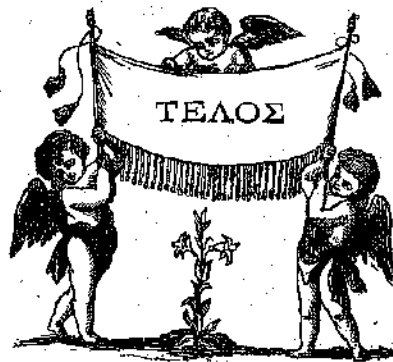
Μετά τό Άσυλον επισκέφθησαν εργατικών τι οικημα, έπειτα τό ξενοδοχείον, τό έστιατόριον, τον σύλλογον, και μετά τό Μαρωκούρ απήλθον εις Σλαιπιτό, Φλεξέλλας, Βακούρ, Έρσι και καθ' όδον ο Παλληκαράς έτρεχε περιχαρής, διότι ώδηγείτο υπό της μικράς κυρίας του, ής η χειρ ήτο ήμερωτέρα της Ρουκερής, και όσακις ανέβαινε εις τον δίφρον, ούδέποτε παρέλειπε να τον φιλή, αυτός δε ανταπεκρίνετο εις την θωπειάν ταύτην σείων τά ώτά του· η άπάντησις δε αυτή ήτο ευγλωτιστάτη εις τον δυνάμενον τά την μεταφράση.

Έν τοις χωρίοις τούτοις αι οικοδομαί δέν ειχον προχωρήση όσον αι του Μαρωκούρ, αλλά των πλείστων έδυνάτο τις να όριση τον χρόνον της άποπερατώσεως.

Διήλθον καλάς την ήμέραν των και επανήλθον εις Μαρωκούρ πρό της έσπέρας. Μετέβαινον δε θραδέως από λόφου εις λόφον και ύποκάτω αυτών έξετείνετο η χώρα· πανταχού δε εφαινοντο στεγάς νέαι περίξ των ύψηλών καπνοδόχων αίτινες εξηρδύοντο στρόβιλουσ καπνού. « Ο κ. Βουλφράν εκτείων την χειρα ειπε·

« Ιδού τό έργον σου, τά ιδρύματα εκείνα περι των όποιων έγω δέν ήνκαίρησά ποτε να σκεφθώ παρασυρόμενος ύπό του πυρετού των έμπορικών μου ύποθέσεων. Άλλά δια να διατηρηθούν αυτά και αναπτυχούν, μάς χρειάζεται σύζυγος άξιος σου, ό όποιός να εργάζεται δι' ήμάς και δια πάντας. Δέν θά του ζητήσωμεν άλλο πράγμα, και έχω την ιδέαν ότι θά κατορθώσωμεν να εύρωμεν τον μεγαλόφυχον τούτον άνδρα, τον όποιον χρειάζομεθα. Και τότε θά ζήσωμεν ευτυχεις . . . έν οικογενεία.»

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.”

Μικροί μου φίλοι,

ΑΤΑ την γενικήν συνήθειαν, είχα διάθεσιν να στείλω σήμερα εις όλους σας από έν επισκεπτήριο, με τας εύχάς μου επί τω νέω έτει.

‘ Άλλ' επειδή αυτό θά απαιτούσε πολύν χρόνον, — ευτυχώς οι φίλοι οι ιδικοί μου δέν μετρούνται εις τά δάκτυλα, — και επειδή μαζί με τας εύχάς μου ήθελα να σας είπω και μερικά άλλα πράγματα, πολύ ένδιαφέροντα, που δέν θά έχωρούσαν βέβαια εις τό επισκεπτήριο, άπεφάσισα να γράψω

έδω μίαν επιστολήν, άπευθυνομένην προς όλους.

Τας εύχάς μου τας γνωρίζετε. Τί ειμπορεί να ευχηθώ μία μητέρα φιλόστοργος εις τά αγαπημένα της παιδιά : Υγειάν, ευτυχίαν, πρόδον, καλήν φώτισιν, λαμπρούς βαθμούς εις τό σχολείον και . . . χρήσιμα δώρα από τους συγγενεις και από τους φίλους. Αυτά, μικροί μου φίλοι, σας εύχομαι σήμερα και· έγω, νομίζω δε ότι με όλίγας λέξεις σας είπα — εκτός των δώρων, τά όποια δά δέν εινε πάντοτε άπαραίτητα — ό,τι ειμπορεί να καταστήση την ζώνην ευχάριστον και σκόπιμον. ‘ Άλλ' ίσως σεΐς από μίαν μητέρα θά περιμένετε μαζί με τας εύχάς και από έν ευμορφον δώρον, έτσι δια την συνήθειαν και δια τό καλό. ‘ Άλλ' ουτε εις τούτο δέν θά καθυστερήση η Διάπλασις σας. Καθώς ειξεύρετε, την 15 Ιανουαρίου θά γίνη η κλήρωσις των Δώρων μου. Φροντίσατε — σας το λέγω και πάλιν — να νανειώσετε εγκαίρως την συνδρομήν σας δια να λάβετε όλοι μέρος εις αυτήν και να μη παραπονησθε.

‘ Άλλά νομίζω ότι ήτο καλλίτερον δώρον — και αυτό όχι πλέον προς τους εκατόν έννοουμένους της τύχης μόνον, αλλά προς όλους γενικώς, — θά εινε . . . η Διάπλασις του 1896, με τας βελτιώσεις και τας προόδους, τας όποιας έχω κατά νουν και περι των όποιων θά σας είπω έδω όλίγα συντομώτατα, έν ειδει προγράμματος επί τή ευκαιρία της ήλξεως του 17ου έτους και της εισόδου εις τό 18ον.

Και η πρώτη-πρώτη βελτιωσις, την ειδατε από τώρα, άφορξ εις την ποιότητα του χαρτου. Τα φυλλάδια του 1896 θά εκδοθούν επί όμοιας έν όχι και καλλιτεράς ποιότητος χαρτου, με τό σημερινόν φυλλάδιον. Έπίσης σκοπεύω έφέτος να δημοσιεύσω περισσοτέρας και

ώραιότερας εικόνας. ‘ Άλλως τε τό μυθιστόρημα, τό όποιον θά διαρκήση καθ' όλον τό 1896, εινε λαμπρότατα εικονογραφημένον. ‘ Ονομάζεται

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

και εινε έργον του διασήμου γάλλου συγγραφέως Ιουλίαν Βερν. Είμαι βέβαια ότι πολύ θά σας διασκεδάση ο λαμπρός και άξιαγάπητος αυτός κύριος, ο Καΐσαρ Κασκαμπέλ, διευθυντής σχολιογραφικού θιάσου, περιφημος δια την τέχνην του και δια τας περιπετειάς του, τας όποιας μετόσην χάριν διηγείται ο μάγος συγγραφέας των « Παραδόξων ταξειδιών » τον όποιον καλά γνωρίζετε από τας « Διετείς Διακοπάς » και πολύ αγαπάτε.

‘ Εκτός του μεγάλου αυτού μυθιστορήματος, θά δημοσιευθούν και άλλα μικρότερα, επίσης ώραια, καθώς και διηγήματα και δραμάτια και ποιήματα, και άλλα πολλά και εκλεκτότατα. ‘ Άλλ' ό,τι θά διδη έξαιρετικόν θέλητρον εις την « Διάπλασιν » του 1896 θά εινε αι κομφαί και τερπναί

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

τας όποιας συχνότατα θά γράψη ειδικός συνεργάτης, άπευθυνομένος προς τους μικρούς αναγνώστας μου και κρατών αυτούς ένήμερους παντός ένδιαφέροντος την ηλικίαν των, εκ των έν Αθήναις και άλλαχού συμβαινόντων.

Υπείκουσα εις τας επαναληφόμενας αιτήσεις πολλών εκ των μικρών μου φίλων και πεποιθίαι ότι εκπληρώ ευχήν γενικήν μεταξύ αυτών, θά προκηρύξω, εκτός ποιηλών άλλων, και διαγωνισμούς προς σύνθεσιν διηγήματος.

‘ Άλλά τό καλλίτερον δέν το ειξεύρετε άκόμη. Έπίτηδες το έφησα τελευταίον, ως μίαν ευχάριστον εκπληξιν.

‘ Άλλοτε σας παρικάλεσα να μου στείλετε τας φωτογραφίας σας, δια να γνωρίσω την μορφήν σας. Τούτο βέβαια επιθυμεί έκαστος παρά του αγαπωμένου, όταν δέν εινε δυνατόν να τον γνωρίση προσωπικώς. Κρίνουσα τώρα από την ιδικήν μου επιθυμίαν, νομίζω ότι και η ιδική σας εινε να με γνωρίσετε. Πώς φαντάζεσθε άρά γε την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ σας : Νεαν, γραίαν, μεσήλικα, αύστηράν, γλυκίαν, ευμορφην, άσχημην, κυρίαν του συρμού ή οικοκυράν άπλοϊκήν ; Πώς ;

‘ Έχετε όλίγην ύπομονήν και όλα αυτά σας αι άπορφαί, — και υποθέτω ότι θά εινε και άλλαι άκόμη, — θά διαλυθούν. Σκοπεύω να δημοσιεύσω την εικόνα μου. Μάλιστα, μην άπορείτε. Θά με ιδήτε ζωγραφισμένην μέσα εις έν από τά φυλλάδια του 1896 και θά με βλέπετε συχνά εις πολλάς περιστάσεις, διότι η εικόν μου θά εινε συνδεδεμένη με μίαν άλλην καινοτομίαν που έχω κατά νουν.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΙΑΣ

Πρό χρόνου πολύ μακροῦ, γηραιά τις κυρία πολύ πλούσια καὶ ἀνευ κληρονόμων, ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ τὴν κολοσσαίαν αὐτῆς περιουσίαν πρὸς συντέλειαν ἔργου εὐσεβοῦς. Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν περιφημότερον ἀρχιτέκτονα τῆς πόλεως καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀκουσε, ἀρχιτέκτων· ἐπιθυμῶ νὰ ἰδρῶσαι ναῶν, ὑπαιότερος τοῦ ὁποίου νὰ μὴν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον. Εἶμαι πλούσια καὶ τὸ χρῆμα δὲν θά σου λείψῃ. Κάμε τὸ σχέδιον ὅπως εἰξεύρεις· προσκάλεσε τοὺς δεξιωτέρους τέκτονας καὶ κτίστας, τοὺς καλλιτέχνους ζωγράφους καὶ γλύπτας καὶ ἄλλοι μαζί ὡς ἐργασθοῦν ἐν σπουδῇ, καθέας εἰς τὸ ἔργον τοῦ· διότι εἶμαι γραία καὶ πρὶν ἀποθάνω θέλω νὰ ἴδω τὴν ἐκκλησίαν μου.

Καὶ ὁ καλλιτέχνης ἐχάραξε τὸ σχέδιον τοῦ οἰκοδομήματος καὶ ἐκάλεσε περὶ αὐτὸν τοὺς ὀνομαστοτέρους τέκτονους, κτίστας, ζωγράφους καὶ γλύπτας καὶ ἄλλοι αὐτοὶ εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς καὶ ὁ ναὸς ἀνιδρῶθη περικαλλῆς καὶ λαμπρὸς, κεκοσμημένος διὰ θαυμασίων γλυφῶν καὶ εἰκόνων.

Δέκα ἔτη παρήλθον—τί ἦσαν δέκα ἔτη διὰ τὸ ἐξαισιον αὐτὸ οἰκοδόμημα; Ἄλλ' ἢ γραία εἶχε γηράσῃ πάρα πολύ, ὅταν ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων. Οἱ φαιδροὶ κώδωνες διέχυνον εἰς τὸν ἀέρα τὴν πανηγυρικὴν καὶ ἀργυρόχρον αὐτῶν συναυλίαν· ὁ ναὸς ἔλαμπε φωταγωγημένος ἀπὸ μυριάδας κηρίων καὶ κινδύλων· πλήθος κόσμου ἦκουεν ἐν ἱερῷ συγκινηθεὶς τὸν χαρμῶμον ὕμνον, τὸν ὁποῖον ἐφάλλον· οἱ ἱερεῖς μετὰ τῶν ψαλτῶν, ἐν ᾧ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ θυματήρια ἀνυψοῦντο εὐώδεις το- λῦπαι καπνοῦ.

— ὦ Θεέ μου! εἶπα τότε ἡ πρεσβύτις. Ἐκτίσθη τὸν ναὸν αὐτὸν διὰ νὰ δοξάσω τὸ Ἅγιον ὄνομά σου, Κύριε! ἀξιώσε με νὰ ζήσω ὅσον καὶ τὸ οἰκοδόμημα.

Τότε, ὦ τοῦ θαύματος! ἄγγελος ἐπεφάνη εἰς τὴν εὐσεβῆ γραίαν καὶ τῇ εἶπε μελαγχολικῶς:

— Ἀγάλου, γύναι δυστυχῆς, ὁ Κύριος εἰσήκουσε τὴν εὐχὴν σου. Θά ζήσῃς ὅσον καὶ ἡ ἐκκλησία σου. Χαῖρε, προσεύχου καὶ κλαίε!

Ἐκείνη ἔφη παρήλθον χωρὶς ἡ ἅγια γυνὴ νὰποθάνῃ. Ὅλοι περὶ αὐτὴν, οἱ γέροντες πρῶτον, κατόπιν οἱ νέοι, ἀπῆλθον· νέοι γενεαὶ διεδέχθησαν τὰς παλαιάς. Βασιλεῖς ἐξέθρονισθησαν ἢ ἀπέθανον· θρόνοι ἀρχιερατικοὶ ἐχῆρευσαν καὶ πάλιν ἐπληρώθησαν, τὸ πᾶν μετεβλήθη, ἀλλ' ἡ κτήτωρ τοῦ ναοῦ εὗρεται τὸ ἀκόμη μετὰ τῶν ζώντων. Ἐγένετο τῶσον γραία μὰ τῶσον γραία, ὥστε κα-

τήνησε νὰ μὴ ἡμπορῇ οὔτε νὰ περιπατῇ οὔτε νὰ κοιμᾶται, οὔτε νὰ βλέπῃ, οὔτε νὰκούῃ, οὔτε νὰ τρώῃ, παρὰ μόνον μίαν φορὰν τὸ ἔτος—τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων.

Εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς ἀνιδρῶντα ναόν, τὴν ἐποποθέτησαν εἰς ἕν φέρετρον ἐντὸς τάφου πλησίον τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς. Κατ' ἔτος τὴν ὄραν καθ' ἣν ὁ Χριστὸς γεννᾶται εἰς τὴν Βηθλεὲμ, ἐξυπνᾷ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνοίγονται εἰς τὸ φῶς τῶν κηρίων, ὑπεγείρεται ἐπὶ τῆς πενθίμου τῆς κλίνης, ἀκούει τὸν ὕμνον τῶν Χριστουγέννων, προσεύχεται, μεταλαμβάνει καὶ τρώγει ὀλίγον. Κατόπιν, μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος—τριακοντάκις ἤδη ἀντικατασταθεὶς—τὴν πλησιάζῃ διὰ νὰ τὴν εὐλογήσῃ, ἡ ἰσχατόγηρός τον ἐρωτᾷ:

— Ἡ ἐκκλησία μου ὑπάρχει ἀκόμη;
— Ναι, ἀπαντᾷ ὁ ἀρχιερεὺς!
— Ἄλλοίμονον! Ἄλλοίμονον! ψιθυρίζει ἐκείνη.

Καὶ ἐξακλῶνεται πάλιν εἰς τὸν τάφον, πτώμα ζῶν, διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πάλιν κατὰ τὰ προσεχῆ Χριστούγεννα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΙΩΤΟΣ

Ο ΚΑΛΟΓΝΩΜΟΣ (ΜΥΘΟΣ)

Μιανῆς μυλίας κμαρωτά πρᾶσιζαν τὰ φύλλα, μὰ τῆς ἐπέφταν οἱ ἀνθοὶ χωρὶς νὰ κἀν ἡ μύλα.

Καὶ ἡ μυλιά παρακαλεῖ κάθε διαβάτη που ἰδῆ, τὸν ἄλλο νὰ ῥωτήσῃ τὸ πότε θά καρπίσῃ.

Ὅλοι περνᾶνε βιαστικοὶ καὶ ἀναίσθητοι οἱ διαβάται, μὰ ἕνας πτωχὸς με σπλαγχνικῆ καρδίᾳ τήνε λυπάται.

Ἐπῆγε, τὸν ἄλλο ῥωτῶσε καὶ τοῦπε: «Σὺν θ' ἀνθῶν, τῆ ρίζα σκάψε, πότισε, καὶ ἐκείνη θά καρπίσῃ.»

Ἐρνάει πίσω ἔς τὴ μυλιά, τῆ σκάφτει, τὴν ποτίζει καὶ ἕνα σταμνὶ βροῖκει φλωριά ἕκει ποῦ τῆ γῆ σκαλίζει.

Κ' ἔτσι ὁ καλόγνωμος δὲ μὴ γλυκεῖα σπυγμὴ πλουταίνει καὶ μύλα δῆφρατα ἡ μυλιά τὸν κόσμον πὰ χορταίνει.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΒΕΝΤΗΣ

ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Ἐνα παιδί πολὺ πτωχόν, με ἔλαετὰ φορέματα, χωρὶς κάλτσες, χωρὶς ὑποδήματα, ἐνεγράφη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ διδάσκαλος ὠμίλησε περὶ τῆς πτωχείας του εἰς τοὺς νέους τοῦ φίλους, δὲν ἐλησμόνησε δὲ νὰ τοὺς συστήσῃ νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεὸν διὰ νὰ εὐσπλαγγισθῇ τὸ πτωχὸν παιδί καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὰ πράγματα τὰ ὅποια τῷ ἐχρειάζοντο.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἕνα παιδί τὸ ὅποσον εἶχε ἐυπόρους γονεῖς, ἐφθασε περιχαρὴς, φέρον ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ ἕνα ζευγάρι ὑποδήματα ὠραιότατα. Εἶχε χαλάσῃ τὸν κόσμον, ὡς νὰ τῷ δώσουν οἱ γονεῖς του τὴν ἀδειαν νὰ οἰκονομήσῃ τὸ γυμνοῦτον παιδίον. «Μὰ δὲν ἔχεις παρὰ δύο μόνον ζευγάρια καινούργια ὑποδήματα, τῷ εἶχεν εἶπε ἡ μητέρα του.— Δὲν κερᾶζει, μαμά. Ἐπειτα δὲν εἰμπορῶ νὰ τα φορῶ καὶ τὰ δύο συγχρόνως.»

Οὕτως ἡ προσευχὴ τῆς πρωίας εἰσηκούσθη ἀμέσως καὶ ἄλλα τὰ παιδία εἶδον φανερὰ ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει ἐκείνους οἱ ὅποιοι τον παρακαλοῦν καὶ καμμίαν φορὰν μάλιστα τοὺς εἰσακούει πολὺ τὰ χῆως.

ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ Τ' ΑΥΤΙΑ ΑΙ ΑΚΡΙΔΕΣ

Στοιχηματίζω ὅτι δὲν το εἰξεύρετε, ὅτι δὲν θά το εὑρετε ὅσον καὶ ἂν συλλογισθῆτε καὶ μάλιστα ὅτι θά το κάρετε δι' ἀστειότητα ὅταν θά σᾶς το εἴπω. . .

— Διὰ τίνος ὀργάνου ἀντιλαμβάνεσθε τοὺς ἤχους; — Διὰ τῶν ὠτων. — Καὶ τὰ ὠτα αὐτὰ ποῦ εὐρίσκονται; — Ἐκαστέρωθεν τῆς κεφαλῆς.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὰ περισσότερα ζῷα· οἱ ἴπποι, οἱ κύνες, ὅλα τὰ τετράποδα καθὼς καὶ ὅλα τὰ πτηνά, ἔχουσι τὰ ἀκουστικὰ τῶν ὄργανων (ὅπως λέγονται καὶ ἄλλως τὰ ὠτα) δεξιῶ καὶ ἀριστερῶ τῆς κεφαλῆς.

Ἀλλὰ, καθὼς θά ἴδῃτε, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ κανόνα δι' ὅλα τὰ ὄντα τῆς δημιουργίας, πολλάκις δὲ τὰ ὄργανα αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς μέρος που ποτὲ δὲν θά ἐπήγαυε ὁ νοῦς σας· π. χ.: ἡ ἀκρίς τῆς ἔχει. . . Ποῦ; ἂν εἰμπορῆτε νὰ μαντεύσῃτε. . . εἰς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ το φαντασθῆτε! Εἶνε ὡς νὰ εἴχατε τὰ ἰδικὰ σας εἰς τὸν πῆχυν, μετὰ τῷ ἀγκῶνος καὶ τῆς χειρὸς.

Λοιπὸν, εἰς τὸ μέσον τῆς κνήμης τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῆς ἀκρίδος, τοῦ τέτιγος, τοῦ γρόλλου, διακρίνεται ἐν στιγμῇ στίλπνον ὡσεὶδὲς, φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τοῦ στήγματος αὐτοῦ ἀκούουν τὰ ἔγνομα τὰ ὅποια ἀνεφέραμεν. Πῶς κατώρθωσαν νὰ το φαντασθῶν καὶ νὰ το ἀνακαλύθουν οἱ

σοφοί, οἱ ἐπιστήμονες, δὲν εἰξεύρω εἰξεύρω μόνον ὅτι πρέπει νὰ τοὺς πιστεύσωμεν ἀφ' οὗ μᾶς το λέγουσι.

Πόσον ἀπειρώς ποικίλον εἶνε τὸ ἔργον τοῦ δημιουργοῦ! Πόσα περιεργα θά μάθωμεν ἀκόμη, τὰ ὅποια καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἀγνοοῦν! Ἡ φύσις δὲν ἀποκαλύπτει τὰ μυστήριά της, παρὰ εἰς ὅσους τὴν σπουδάζουν με ἐπιμονὴν καὶ με ζῆλον. Νὰ ἐνθυμεῖσθε καμμίαν φορὰν τ' αὐτὰ τῆς ἀκρίδος. Πῶς ἡξέουρε μῆκως ἀπὸ τὸ περιεργὸν αὐτὸ μυστήριον ἐλκυσθῆ κανεὶς νὰ γίνῃ φυσιοδίφης. Τὸ στάδιον εἶνε εὐρὺ καὶ ἐδάσσασε πολλοὺς.

ΦΙΛΗΠΠΙΣΤΗΜΟΝ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δὲν εἶνε βεβαίως ἰκανὴ—ὅπως καὶ καμμία ἄλλη δὲν θά ἦτο,—νὰ δώσῃ πλήρη ἰδέαν τοῦ ἐκτάκτως μεγαλοκρεπούς θαύματος, τὸ ὅποσον παρουσιάζει φᾶρος πανύψηλος, καταυγάζων τὴν νύκτα δι' ἰσχυροῦ φωτὸς τὴν μαύρην καὶ πολυκύρναν θάλασσαν. Οἱ βλέποντες αὐτήν, τὴν συμπληροῦσι διὰ τῆς φαντασίας, ἀναπαριστῶντες ὄχι μόνον τὴν κἀλλευκὸν ἔκτασιν τοῦ φωτός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ζοφώδες καὶ ἄγριον τοῦ πελάγους, τὸν σπινθηρίζοντα ἀφρὸν τῶν ἰδανικῶς χρωματισμένων κυμάτων παρὰ τὴν ἀκτὴν, τὰ τμήνη τῶν πτηνῶν τὰ πετόντα μετ' ὄρμησιν πρὸς τὸ φῶς, ὥστε νὰ εὐρίσκουν πολλάκις τὸν θάνατον ἐπὶ τῶν παχέων ὀσίων τοῦ φάρου, τὰ ἄλλα φᾶτα γύρω, εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, ὡχυρίζοντα πρὸ τοῦ τηλαυγοῦς πύργου, νᾶνοι αὐτὰ ἀπέναντι γίγαντος,— ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπερίγραπτον ἀγαλλίασιν τοῦ ναύτου, ἐπιστρέφοντος μετὰ κοπιώδη καὶ πολυκίνδυνον πλοῦν, διακρίνοντος μακρόθεν τὸν φάρον,—φῶς παρήγορον εἰς τὸν σκοτεινὸν ὀρίζοντα, ἀνευ ἀκτίνων ἀκόμη,—καὶ χαιρετίζοντος ἐκ καρδίας εὐγνώμονος τὸν ἥλιον ἐκείνον τῆς σωτηρίας, τὸν ἀνοπτον, τὸν ὁποῖον χάριν αὐτοῦ ἀνῆψαν οἱ φιλεσπλαγχνοὶ ἄνθρωποι. . .

Καὶ ἐν ᾧ θά ἐργάζεται οὕτως ἡ φαντασία σας, ἀνακλάττουσα εἰκόνας καὶ σκηνάς, ὁ κόπος νὰ ἴδῃτε αὐτὸν τὸν φάρον τὸν θαυμασίον, θά γεννηθῇ ἐντὸς σας καὶ θά εὐχρηθῆτε βέβαια νὰ ἔλθῃ γρηγόρα περίστασις νὰ ταξιδεύσετε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. . .

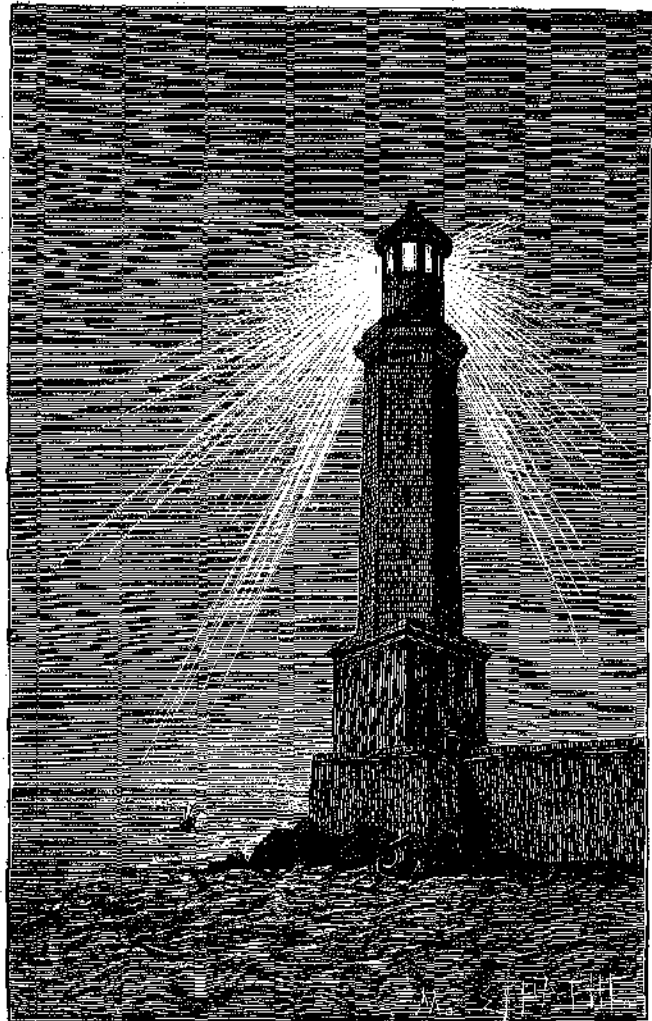
Μάταιος κόπος! ἐρωτήσατε ὅσους ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν νὰ σας εἰκοῦν ὅτι εἶδαν ἐκεῖ ἕνα φάρον κοινότητα, χωρὶς δύναμιν, χωρὶς ἀξίαν ἀρχιτεκτονικὴν. . . Ὁ ἀρχαῖος φᾶρος τῆς Ἀλεξάνδρειας ὁ περιώνυμος δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὰ εἰρηπία του ἐσώζοντο με-

χρι τοῦ 16ου αἰῶνος, ὅτε ὁ Σουλτάνος Σελὴμ ἐκρίνε καλὸν νὰ τον καταστρέψῃ ἐντελῶς καὶ νὰ ἐγείρῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸ ἐπι σωζόμενον τζαμίον μετὰ τοῦ πύργου του.

Ὁ φᾶρος τῆς Ἀλεξανδρείας συγκυτελέγετο μετὰ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ οἰκοδομησις του ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου—εἰς τῆς καὶ τὸ

Σώστρατος Δεφερίνου Κνίδιος, θεοῦ σωτήριον, ὑπὲρ τῶν κλαυζομένων

Ὁ γεωγράφος Στράβων ἐκταίνει πολὺ τὸν πύργον τοῦ Σωστράτου, ὀνομάζων αὐτὸν ἀκάλλιστον ἔργον ἀπάντων. Ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ λίθου λευκοῦ, ὕψους 750 πόδας καὶ τριώροφος. Ὁ πρῶτος ὄροφος, ὡς βλέπετε, καὶ ἐν τῇ

Ὁ φᾶρος τῆς Ἀλεξανδρείας.

ὄνομα,—ἤρχισε τῷ 282 π. χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος, συνετελέσθη δὲ μετὰ ὄλην δωδεκαετη ἔργασίαν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ, Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφους. Τὸ ἔργον ἐστοίχισεν ὑπὲρ τὰ 800 τάλαντα, ἦτοι τέσσαρα ἑκατομύρια φράγκα περίπου. Ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ πύργου Σώστρατος, ἐπιγράφας ἐξ ὀνόματος του ἐπιγραφὴν ἀπερωπικήν εἰς τοὺς σωτήρας θεοῦ, ἐπέχρισε τὸν ἐνεπίγραφον λίθον διὰ τιτάνου καὶ ἐπὶ τοῦ νέου τούτου σπράματος ἐπέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Πτολεμαίου. Διότι καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πανθαυμάτωρ χρόνος θά ἠφάνιζε μὲν ταχέως τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιγραφὴν, θά διετήρει δὲ τὴν κεκαλυμμένην, ἥτις βραδύτερον ἀποκαλυφθεῖσα, εὐρέθη ἔχουσα οὕτως:

εἰκόνη, ἦτο τετράγωνος καὶ εὐρύτατος, ὁ δεύτερος ὀκτάγωνος καὶ στενωτέρως, ὁ δὲ τρίτος στρογγύλος καὶ ἐπι στενώτερος. Ὁ φᾶρος ἐξέπεμπε διὰ τῶν πολυπλῶν του θυρίδων ἀκτῖνα τεσσαράκοντα χιλιόμετρον, κατὰ τινὰ δὲ Ἀραβα συγγραφέα διεκρίνεται καὶ ἀπὸ ἐβδομηκοντα μιλίων. Ὁ κινδυνώδης, ὁ πλήρης σκοπέλων τότε καὶ ὑφάλων λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐφωτίζετο ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἀπὸ ἀφροῦ εἰς ἀφρον' φαντάζεσθε δὲ κλέων κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας τῆς λειτουργίας του, πῶσα καθωδήγησε πλοῖα καὶ πόσους ἐσωσεν ἀνθρώπους, ὁ γίγας αὐτὸς τοῦ φωτός, ὁ δικαίως ἀφιερωθεὶς εἰς τοὺς σωτήρας θεοῦ!

ΦΙΛΙΕΤΟΡ

ΔΥΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

A.

Η ΤΙΤΑ ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΕΙ

- Έλα, Τίτα, βάλε γρήγορα το φόρμα σου.
- Δεν ήξεύρω να φορέσω μόνη μου τα μανίκια.
- Καλά, φόρεσε τα υποδήματά σου.
- Δεν ήξεύρω να τα κουμπώσω.
- Καλά! Θά σου τα κουμπώσω η Μαρία!
- Δεν ήξεύρω να πλυθώ με σαπούνι...

Τέλος πάντων την βοηθούν την Τίταν και ενδύεται την βοηθούν και προγευματίζει. Τώρα πρόκειται ναρχίση τα σπουδαιότερα:

- Έλα, Τίτα, την καλλιγραφία σου.
- Έχει πολλά κεφαλαία το παράδειγμα και δεν ήξεύρω να τα κίω.

Διά την γεωγραφία, διά την γραμματική, διά το εργάχειρον, το ίδιο τραγουδι.

- Δεν ήξεύρω να προσφέρω αυτές τις δύσκολες λέξεις; δεν ήξεύρω να κλίνω το ρήμά μου; δεν ήξεύρω να περάσω τη βελόνα μου; δεν ήξεύρω να κάμω κόμπο στην κλωστή μου!

Φαντάζεσθε τώρα ότι και εις τα παιγνίδια έχουμε τα ίδια; Πήδησε με το σχοινί, πιάσε το τόπι, ρίξε τη σάκτα. «Δεν ήξεύρω! Δεν ήξεύρω!»

Και αν ηκούατε την φωνή αυτήν την θρηνώδη και σεσημμένη, αν έβλέπατε το άστονον έκεινο ύφος, τας αδρανείς χείρας, τους πόδας τους μη δυναμένους να τρέξουν, τους μη κινουμένους, θά ελέγατε βέβαια μαζί μου. «Α, μά αυτό δεν είναι κορίτσι! Αυτό είναι ένα σακί με κουρέλια!»

Έχει μίαν αδελφήν μικροτέραν της πολύ, μόλις τριών ετών, και όμως αυτή βοηθεί την μητέρα της περισσότερο από την Τίταν. Πρό τινων ημερών ακόμη, όταν η Τίτα είπε κατά το σύνηθες, ότι δεν ήξεύρει να κρατήσει ένα μάτσο μετάξι, η Βιδίκα άπλωσε τα χεράκια της και έβοήθησε την μητέρα της να το κουβαριάσει όλον και μίαν άλλην ημέραν που (έντροπέμοι και να το είπω) η Τίτα έλεγεν ότι δεν ήξευρε να βγάλη το μαντήλι της από την τσέπην, έτρεξε και της το έβγαλεν η Βιδίκα όλίγον ακόμη και θά την άφινε να της σκουπιάση την μύτην...

Έννοείται ότι αυτή η αδράνεια δεν ευχαριστεί διόλου, μά διόλου, την μητέρα. Και η μητέρα της Τίτας είναι πολύ φίλσεργος, πολύ δραστήρια, πολύ επι-

θεσία, ή δε όκνηρία και ή άδεξιότης της θυγατέρος της την άπήλπίζει και την εθύμωνε: «Όταν δεν ξέρη κανείς, μαθαίνει, κορίτσι μου!» της έλεγε.

Άλλα η Τίτα προτιμά να ύβίσταται τας επιπλήξεις και αυτάς ακόμη τας τιμωρίας, παρά να κάμη την παραμικράν προσπάθειαν διά να μάθη. Να προσπαθήση! Να κοπιήση! Άλλ' αυτό είναι πολύ κοπιαστικόν. Η Τίτα ήκουσε πολλάκις να λέγουν περί ανθρώπων οι όποιοι απέθνηκαν από κόπον. «Α, αν απέθνησκον έτσι και αυτή!...»

Σας έτυχε ποτέ παρόμοιον πρᾶγμα; Το κατ' έμέ, δεν ήξεύρω τί θά έκαμνη αν είχα μίαν κόρην ως την Τίταν, έννοω δε όλην την λόπην της δυστυχούς εκείνης μητέρος και όλας τας περί του μέλλοντος ανησυχίας της. Το ότι η μικρά Τίτα, εις την ηλικίαν που είναι, δεν ήξεύρει τίποτε, αυτό ούτε έγκλημα είναι, ούτε άπορίας άξιον, αλλά το να μη θέλη να μάθη, το να επαναπαύεται και να έμμένη εν τη όκνηρία της, ιδού το άσυγχώρητον! Τί θά έγινόμεθα, αν οι άνθρωποι, οι όποιοι έζησαν πρό ήμών επί της γῆς, έκαμνην όπως η Τίτα και αν, με την πρόφασιν ότι δεν ήξευραν να κόψουν δένδρα ότι δεν ήξευραν να νάνψουν πυρ, ότι δεν ήξευραν να κτίσουν οικίας, ότι δεν ήξευραν να κατασκευάσουν υφάσματα, έμεινεν εις την πρώτην αυτών άγρίαν κατάστασιν; Φρίττει κανείς και να το συλλογισθῆ. Και τί θά έγινετο η μικρά Τίτα, αν και οι άλλοι περί αυτήν δεν ήθελιν να μάθουν; Δεν θά είχε μετ' όλίγον ούτε υποδήματτα, ούτε φορέματτα να φορέση, ούτε φαγητά να φάγη, διότι αν ού οι υποδηματοποιοί, οι ράπτριαι, οι μαγαίρισσαι δεν είναι άθάνατοι, θαπέθνησκον, χωρίς να υπάρχη τις ίκανός δι' να τους αντίτακστήση.

Να μη θέλη κανείς να μάθη! Α, μά είναι άνοητος, είναι ήλίθιος... Και αυτά τα ζῷα ακόμη έχουν περισσότεραν θέλησιν από την Τίταν. Έξαφνα το σκυλάκι της, το όποϊον αγαπή τόσον, όταν της το έδωκαν δεν ήξευρε τίποτε, αλλά τώρα έμαθεν ένα σωρό πράγματα: να διδη τον πόδα του, να στέκεται σούζα, να κρατῆ επάνω 'στη μύτη του ένα βώλον ζάχαρι και να τον άρπάξη με το πρόστυγμα. Αυτό χάριν διασκεδάσεως; αλλά κάμνει και άλλα χρησιμώτερα πράγματα. Κάμνει θελήματτα, φέρει τας έφημεριδας εις τον κύριόν του και εν ανάγκη τας ξαναπηγαίνει εις την κυρίαν του...

Και τώρα, είπητε μου, ποιος σᾶς φαίνεται λογικώτερος, ο σκύλος ή η Τίτα; Την σύγκρισιν αυτήν δεν την έκαμνε ποτέ η Τίτα. Άλλ' αν την έκαμνε κανείς και εύρισκε το άλογον ζῷον κλι-

τίτερον, η Τίτα δεν θά ήσθάνετο άισχος και ταπεινώσιν;

Είθε η ταπεινώσιν αυτή ναπόβῃ εις αυτήν σωτηρία, και να την κάμη ναποτινάξη ταχέως την νάρκην, την όκνηρίαν, η όποια τόσον κακόν τη έπροξένησεν έως τώρα και θά τη έπροξείνει πολύ περισσότερο εις το μέλλον.

B.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΗΞΕΥΡΕΙ

Άς έλθωμεν τώρα εις το αντίθετον ελάττωμα.

«Εγώ ήξεύρω!» Πούς το λέγει αυτό; Κανένας σοφός; κανένας διδάκτωρ της φιλοσοφίας; κανένας ακαδημαϊκός; κανένας έξοχος ιατρός;

Όχι! το λέγει απλούστατα ο Παύλος, ένα παιδάκι έξ χρόνων που μόλις γνωρίζει να συλλαβίζει, και χθές ακόμη ήρχισε να μυθιάνη να γράφη.

- Ναι! αλλά θά το λέγη εις την Βιδίκαν, θά το λέγη σε παιδιά μικρότερα από αυτόν; διότι ένα παιδί έξ χρόνων ήξεύρει βέβαια περισσότερα πράγματτα από τα μωρά...

- Διόλου! το «εγώ ήξεύρω» το λέγει της μητέρας του, το λέγει του πατέρα του, το λέγει του πάππου του, μ' έννυ βρος επιδεικτικόν και υπερήφανον, με κορδωμένο σῶμα, μ' ανυψωμένο κεφάλι.

- Τότε θά πρόκειται περί πραγμάτων πολύ εύκόλων, διά να λέγη «το ήξεύρω», περί παιγνιδίων έξαφνα...

- Άρκεί! άρκεί! Πώς φαίνεσθε ότι δεν γνωρίζετε τον Παύλον! Άπεναντίας όταν διδάξη, όταν μαθαίνη τα μαθήματά του, λέγει πάντοτε «το ήξεύρω». Αντι νακούση τας εξηγήσεις που του κάμνουν, αντι να είναι προσεκτικός, όπως όλα τα καλά παιδιά που επιθυμούν να μάθουν κάτι τι, εκείνος άπεναντίας νομίζει ότι τα ήξεύρει όλα και το λέγει!

- Το ήξεύρω! το ήξεύρω! Έννοείται δε ότι, έχων αυτήν την ιδέαν, δεν καταβάλλει κανέναν κόπον, δεν κάμνει καμμίαν πρόοδον. Αντι τούτου κάμνει και λέγει άνοησίας όλην την ημέραν και όλοι τον κοροϊδεύουν.

- Τότε λοιπόν χωρίς άλλο ο Παύλος σας είναι ένας βλάξ!

- Δεν έχω σκοπόν να τον υπερασπίσω διόλου. Είναι και θά είναι αιώνας - έφ' όσον τουλάχιστον θά έχη το θάρρος να όμιλή όπως ούτε οι μεγαλύτεροι σοφοί δεν τολμούν να όμιλήσουν. «Το ήξεύρω!» Άκούτ' έτσι το ήξεύρω! Και που το έμαθες, κύριε;

KIMON AAKIΔHΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΣΤΕΙΟ ΤΗΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

- Μάνα! μάνα! έλα να ιδής ένα άστείο που θά κάνω του παππού! είπεν η μικρά Τασούλα.

Και έτρεξε μ' ένα τριαντάφυλλον εις το χέρι να εύρη τον παππού της. Ήλθεν από πίσω και η μητέρα της με το μωρό 'ς την άγκαλιά.

- Ίδες τί ώραίτα που μυρίζει αυτό το τριαντάφυλλο, παππού! είπεν η Τασούλα και έπλησίασε το άνθος εις την μύτην του.

Ο παππούς έσκυψε να μυρίση με χαμόγελο. Μυρίζει... μυρίζει... και έξαφνα τσάφ! πταρνίζεται... μία, δύο, τρεις, όλοένα πταρνίζεται...

Βάζει τα γέλια η Τασούλα, γελά η μητέρα της, γελά ο παππούς, γελά ακόμη και το μικρό αδελφάκι...

Τί είχε κάμη λοιπόν η Τασούλα;

Θά σας το πῶ κρυφά και να μη το 'πητε κανενός; Έβαλε λίγο πιπέρι εις το τριαντάφυλλο.

- Πά, πά! τί άσχημο πράγμα, θά 'πητε. Κάμνουν τέτοια άστεια εις τους μεγαλητέρους; Βάζουν πιπέρι μέσα εις τα άνθη;

Όχι βέβαια. Άλλά η Τασούλα ήτο μικρή-μικρή και αυτό ήτο το πρώτο άστείο που έκαμνε. Έπειτα ο παππούς την αγαπούσε πολύ και δεν την έμάλωνε. Την έσυγχώρησαν όλοι, καθώς είδατε, και έγέλασαν. Άλλά αυτό δεν σημαίνει ότι επιτρέπονται πάντοτε άστεια με τους μεγαλητέρους. Άπεναντίας τα μικρά παιδιά τα καλά, αυτά δεν τα κάμνουν ποτέ.

- Πρόσεξε όμως, Τασούλα μου, να μη το ξανακάμης αυτό, της είπεν η μητέρα της, αφού έγέλασαν. Είναι κακό.

- Κακό; Δεν το ήξευρα! Η Βιρήνη μου το έμαθε. Και αφού της είπαν ότι είναι κακό, η Τασούλα υπεσχέθη, σαν καλό κορίτσι που ήτο, να μη το ξανακάμη.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Κατά τὸ ἐτος 1895 ἐξεδώσαμεν πέντε φυλλάδια ἀλιγότερα. Ὡς ἐκ τῆς προηγούμενης καθυστέρησεως δὲν ἐπροσέδοσαμεν, μεθ' ὅλην ἡμῶν τὴν σπουδὴν, νὰ τα ἐκδώσωμεν ὅλα πρὸ τοῦ νέου ἔτους...

Τὸ τέλος τοῦ «Γιαννάκη Σωπλὰρ» εὑρίσκειται ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ λίαν προσεχῶς θὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1894. Πῶς, ἀκουσίως ἡμῶν, προήλθεν ἡ τόσον μακρὰ καθυστέρησις τῶν τελευταίων φυλάων...

Ἀλιγοντος ἴδη διὰ τοῦ παρόντος φυλλάδιου τοῦ 17ου ἔτους τῆς «Διαπάλασεως» ἀποστέλλομεν καὶ πάλιν πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς «Δελτίον ἐγγραφῆς» διὰ τὸ 1896...

Ὅσοι ἀνεπέσαν ἴδη τὴν συνδρομὴν τῶν παρακαλοῦνται νὰ δεῖξωσι τὸ σήμερον στέλλόμενον «Δελτίον ἐγγραφῆς» εἰς ἀλλοὺς γνωρίμους τῶν ἐπιθυμοῦντων...

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζτικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἐλλείψει δὲ τοιαύτης διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους...

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 359)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

«Αἱ καλά ἡμέραι ἔπερασαν»

Τὴν φράσιν ταύτην ἐπανελαμβάναν ὁ λοχαγὸς εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐσπέραντινὰ τοῦ Μαίτου, ἐν ᾧ ἀνέπνεον τὴν εὐωδίαζουσαν τοῦ ἀρώματος τῶν ἀνθέων αὐραν.

Παρήλθον πέντε ἐβδομάδες ἀπ' οὗ ὁ πατὴρ τῶν παιδίων εἶχεν ἐπιστρέφῃ ἐκ τῆς ξένης χώρας, πέντε ἐβδομάδες, αἱ ὅποιαι παρήλθον ταχέια ὡς μία ἡμέρα, καὶ συνέθεσαν σφιγκτότερον τοὺς δεσμούς τῆς ἀγάπης οἵτινες συνέθεον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν τοῦ πατρὸς ὅτε ἐπανεῖδε τὰ τέκνα του; τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε πρὸς τὸν λοχαγὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ διὰ τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τὴν ὅποιαν ἐδείξαν πρὸς τὰ ὄρφανὰ; Τοιαύτη εὐτυχία δὲν ἐκφράζεται διὰ λέξεων.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ὁ πατὴρ τῶν

παιδίων ὁμίλησε περὶ ἀναχωρήσεως. Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐφρικίασαν ὡς νὰ ἤλθον εἰς ἐπαφὴν ἡλεκτρικῆς συστοιχίας, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ὁμιλήσωσι κατὰ τῶν σχεδίων ἐκείνων, τὰ ὅποια τοῖς ἐνέπνεον φρήν.

Ὁ πατὴρ τῶν «τεσσάρων ἀδελφῶν» ἀπέκτισεν ἐν Ἰνδίας ἐντιμὸν περιουσίαν, ἀρκετὰ σημαντικὴν ὥστε νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ ν' ἀναθρέψῃ τοὺς τέσσαρας υἱοὺς του καὶ αὐτὸς νὰ ἡσυχάσῃ, διότι ἡ υἰεία του εἶχε μεγάλῃς ἡσυχίας ἀνάγκη.

Δὲν ἦτο φυσικὸν νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν γενέθλιόν του πόλιν, μετὰ τῆς ὁποίας συνεδέετο διὰ τῶν ἀναμνήσεων; Τοῦτο ἐνόησεν ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρακονεθῶσιν ἐνόουν ὅτι δὲν εἶχον καὶ κατὰ δικαίωμα πρὸς τοῦτο. Καὶ ὁμοίως ἡ λύπη τῶν ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἡ χαρὰ, ἡ ζωὴ τοῦ ἐρημητηρίου ἐμελλε νὰ ἐκλείψῃ, καὶ ἡ κατοικία τῶν θὰ ἀνελάμβανε τὴν παλαιὰν μελαγχολίαν τῆς. Πῶς ἐμελλον νὰ ζήσωσι τώρα χωρὶς θόρυβον, χωρὶς παιδικὰς φωνάς, χωρὶς φαίδρα ἴσματα;

Διὰ ταῦτα πάντα ὁ λοχαγὸς ἔλεγε

πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ Μαίτου:

— Ἐπέρασαν αἱ καλά ἡμέραι! — Ναι, ἐπέρασαν, εἶπεν ἡ Σουλβία με φωνὴν δακρῶδρεκτον, τί θ' ἀπογινωμην τώρα;

— Ὅ,τι εἶνε θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀδελφὴ μου. Τώρα μᾶς τιμωρεῖ διότι τόσον καιρὸν παρεγνώρισαμεν τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν καὶ ἐθεωρήσαμεν ὡς δυστύχημα τὴν γέννησιν τῶν παιδίων τούτων

Ἡ εἰδήσις τῆς ἀναχωρήσεως συνετάραξε καὶ τὸ βασιλεῖον τὸ διευθυνομένον ὑπὸ τῆς Μαριάννης. Ὁ Αὐγουστῖνος ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ μαγειρεῖον τόσον τεταραγμένος, ὥστε ἡ γηραιὰ μαγείρισσα ἀνησύχησε.

Ὅτε ἐπὶ τέλους συνῆλθε καὶ ἡδυμήτη νὰ ὁμιλήσῃ, ἐπιθύρισε με φωνὴν πένθημον:

— Τί δυστυχία! θὰ φύγουν! — Ποιοί; δὲν ἐνοῶ τί θέλεις νὰ εἶπῃς.

— Τὰ παιδιά φεύγουν, τὰ παίρνει ὁ πατέρας των, εἶπεν ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

— Τὰ παιδιά μας! ἀνέκραξε, καὶ ὁμοία πρὸς Λέαιναν τῆς ὁποίας ζητοῦσι ν' ἀρπάσωσι τοὺς λεοντιδεῖς ἐστάθη ἀπειλητικὴ καὶ φοβερά ἀλλὰ μετ' ἐλίγουν τὰ δάκρυα ἀνέστησαν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ καθύψατο τὸ πρὸς ὅποιον τῆς διὰ τῆς λευκῆς ποδιᾶς τῆς ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Ἀχ! τώρα θὰ μείνῃ ἐρημο τὸ σπίτι. Για κοῖον θὰ κάνω τώρα τηγανίτες. Ἀχ! Θεέ μου, θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου.

— Καὶ ὅμως μιά φορά εἶχες ἄλλας ιδέας! εἶπεν ἀρελῶς ὁ ἀπόμαχος.

Ἡ μαγείρισσα ἀνωρθώθη ἀπειλητικὴ ὡς νὰ ἤθελε νὰ κατακεραυνώσῃ τὸν Αὐγουστῖνον. Ἄλλ' αἰφνιδια σκέψις ἦλθεν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, ἐκάθισεν εἰς τὴν καθέκλαν τῆς καὶ ἤρρισε πάλιν τοὺς κλαυθμούς τῆς.

— Ἀλήθεια λές! τί ἀνόητη, τί ἀκαρδη ποῦ ἦμουν! μονάχα τὴν γάτα μου ἀγαποῦσα, μονάχα αὐτὴν ἐσυλλογιζόμην ἕνα ἀχάριστο καὶ κακοανατεθραμμένο πλάσμα ἐκεῖ, ποῦ δὲν το ἀφίνω νὰ πατήσῃ τὸ πόδι τοῦ εἰς τὸ μαγειρεῖο.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐφαίνετο πολὺ ψυχρὰ πρὸς τὸν πατέρα τῶν παιδίων, τὸν αἷτιον ὅλης ἐκείνης τῆς συμφορᾶς ὅτε δὲ οὗτος τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον ἀπὴντα μονοσυλλάβως.

Ἐκὰμεν αἰσθηθῆναι εἰς αὐτὸν ἡ συμπεριφορὰ τῆς γηραιᾶς μαγείρισσας; Πιθανόν. Διότι πολλάκις συνδιελέχθη μετ' αὐτῆς, φαίνεται δὲ ὅτι τὴν εἰλκυσε πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ Μαριάννα ἀνέκτισε καὶ πάλιν τὴν ἡσυχίαν αὐτῆς.

Ὁ Αὐγουστῖνος, ὅστις εἶχεν ἴσην εὐτυχίαν

ὄργιλην διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν παιδίων τὴν Μαριάνναν, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Μετὰ δύο ἡμέρας θ' ἀναχωρήσουν.

Αἱ ἀποσκευαὶ εἶνε ἑτοιμαί καὶ ἡ Σουλβία ἐπώπισε μετὰ δάκρυά τῆς τὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια μετ' ὅσην φροντίδα ἐτακτοποίησε. Ἐπειτα ὁ παλαιὸς ἐκείνος ἀμαξηλάτης ὅστις εἶχε παραλάβῃ ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τὰ παιδιά, ἐφόρτωσε τὰ κινῶτα ἐπὶ τοῦ λεωφορείου του καὶ τὰ μετεκώμισεν εἰς τὴν γειτονικὴν πύλιν, ὅπου θὰ προσμένωσι τοὺς ταξιδιωτάς. Οὗτοι θὰ μεταδώσιν ἐκεῖ περὶ, χωρὶς νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τοὺς κλονισμοὺς τοῦ παλαιοῦ λεωφορείου.

Ὁ λοχαγὸς εἶνε σκυθρωπὸς ὡς νύξ ἄνευ ἀστέρων ὁμίλει τραχέως πρὸς τὸν Αὐγουστῖνον, ὁ ὅποιος δὲν πταίει, καὶ εἰς τὴν Μαριάνναν, ἡ ὅποια δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχῇ πολὺ, καὶ τόσην ἀναισθησίαν μάλιστα ἐδείξε ὥστε οὐδὲ ν' ἀποχαιρετίσῃ τὰ παιδιά δὲν ἐμεινεν ἀλλ' ἐπῆγε νὰ ψωνίσῃ.

Ἡ κυρία Σουλβία ἐφόρεσε τὸ καστανόχρου φέρεμά τῆς καὶ τὸν ἰσχυρὸν ἐπενδύτην τῆς καὶ βαδίζει αὐτομάτως ἐκβάλλουσα βαθεῖς στεναγμούς.

Οἱ ἀνεψιοὶ τὴν περικυκλῶνουν, προσπαθοῦν νὰ τὴν παρηγορήσωσιν, νὰ στρέψωσιν ἄλλοῦ τὴν προσοχὴν τῆς, ἀλλὰ ματαιῶς. Μετὰ μίαν ὥραν τὰ ἀγγελούδια θ' ἀνοίξουν τὰς πτέρυγας των καὶ θὰ διευθυνθοῦν εἰς ἄλλα κλίματα.

Ἡ Σουλβία καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς θὰ ἐπιστρέψωσιν μόνοι εἰς τὴν σιωπηλὴν κατοικίαν των.

Ὁ πατὴρ τῶν παιδίων βαδίζει μετ' ἀσφαλὲς βῆμα ἐπὶ δὲ τῆς μορφῆς τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν ὑπάρχει αἰνιγματώδης τις ἕκφρασις, καὶ οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνόησῃ ἂν τὰ παιδιά εἶνε εὐχρησθημένα ἢ λυπημένα διότι ἀναχωροῦσι.

Ἡ συνοδεία βαδίζουσα διήλθε πλησίον τῆς Λευκῆς Οἰκίας ἐπρεπε νὰ εἰσέλθωσιν διὰ νὰ πελαγοῦσιν τὸν ἐντὸς αὐτῆς γέροντα κηπουρὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ λοχαγοῦ εἶνε πασίγνωστος.

Ὁ γέρον κηπουρὸς ὑποδέχεται τὴν συνοδείαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου· καὶ ὁ κήπος ἐκείνος πόσον ὄψαιος καὶ περιποιημένος εἶνε! τὰ ἄνθη εὐωδίωσι ποιηκλῶχροα εἰς τὰς πρασιάς, διὰ μέσου δὲ τῶν πυκνοφύλλων δένδρων διαφαίνεται λευκώτερα, ἡ κομψὴ πρόσοψις τῆς οἰκίας.

Οἱ ταξιδιωταὶ καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτοὺς ὑποκύφοντες εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ κηπουροῦ ἀναπαύονται ὀλίγον εἰς τὸ-φαιδρὸν ἐκεῖνο ἐνδιαίτημα.

Αἰφνης μιά θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ Μα-

ριάννα μετὰ τὸ μεῖδιμα εἰς τὰ χεῖλη λέγει: — Τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμοί!

Ἡ κυρία Σουλβία καὶ ὁ λοχαγὸς σέπτονται πρὸς στιγμὴν μήπως εἶνε παῖγιον ἀπατηλοῦ ὄνειρου ἀλλὰ βλέποντες τὰ πρόσωπα τῶν περικυκλῶντων αὐτούς, οἵτινες τοὺς παρατηροῦσι μετ' ὀφθαλμούς δακρυδρέκτους, ἐννοοῦσι τὰ πάντα.

— Παιδιά μου, καλά μου παιδιά, λέγει ὁ λοχαγὸς, σύρων πρὸς τὴν ἀγκάλην του τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς.

Ἡ κυρία Σουλβία κλαίει, ἐν τῇ ταραχῇ τῆς δὲ σκουπίζει μετὰ ἄκρον τοῦ ἐπενδύτου τῆς τὰ ἄφθονά τῆς δάκρυα.

Ἄν ἦτο εὐθυμὸν ἡ ζωῆρον τὸ γεῦμα δύνασε νὰ τὸ φαντασθῆτε.

Ἀπ' οὗ παρήλθεν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς συγκινήσεως, ὁ πατὴρ τῶν παιδίων ἔλαβε τὸν λόγον καὶ διηγήθη πῶς συνύφανε τὴν συνωμοσίαν ἐκείνην.

Συγκινήθεις ἐκ τῆς στοργῆς, τὴν ὁποίαν οἱ γηραῖοι συγγενεῖς του ἐδαίκνουν εἰς τοὺς υἱοὺς του, ἐννοῶν παρά τὴν προσοχητὴν ἐγκατέρρησιν των ποῖαν βαθεῖαν λύπην θὰ ἡσθάνοντο ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν παιδίων, ἐσκέφθη νὰ συστήσῃ ἕτι μᾶλλον τοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμούς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ πλησίον τοῦ Ἐρημητηρίου, τὸ ὅποιον ἦτο πληρὲς ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Κατὰ συγκυρίαν ἡ Λευκὴ Οἰκία ἐκωλεῖτο. Τὴν ἠγόρασεν, ὅλοι δὲ αἱ ἐπιδιωρθῶσεις καὶ βελτιώσεις καὶ ἐξωραΐσεις ἔγιναν ἐν ἄκρῃ μυστικότητι.

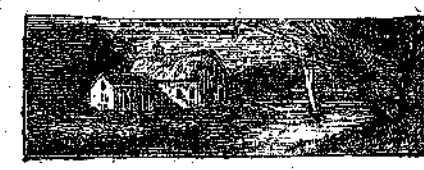
Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ ἐκαίμηθησαν εἰς τὴν Λευκὴν Οἰκίαν, ὅπου εἶχον μετενεχθῆ αἱ ἀποσκευαὶ ὑπὸ τοῦ γέροντος ἀμαξηλάτου.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ κυρία Σουλβία συνοδεύονται ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν των ἐπὶ στραφῶν εἰς τὴν κατοικίαν των. Ὁ δρόμος ἦτο σιωπηλός, ἡ δὲ σελήνη ὠχρὰ ὕφουτο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφώτιζε τὴν ἡσυχὸν κοιλάδα.

Τώρα τὸ βῆρος τῆς λύπης εἶχε φύγη ἀπὸ τὸ στῆθος των, ἡ δὲ ψυχὴ των ἐψάλλον ὁμον εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν.

Τὸ γῆρας των δὲν θὰ διέλθωσιν ἐρημον καὶ ἄνευ στοργῆς, ἀλλὰ τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας ἐπιφυλάττει εἰς αὐτοὺς ἀκομῇ ἡ θεῖα Πρόνοια, θὰ ζήσωσιν ἐν μέσῳ τῆς μεγαλητέρας ἐπέ τοῦ κόσμου τούτου εὐτυχίας — τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης καὶ εὐτυχίας.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΥΜΑ

Ἄπὸ τῆς θαλάσσης τὴν κράν ἀγκάλῃς εἰμορφῆν, ἐξώτερη γλυκεῖα βραδεία, ἔσοπῃς φλοιοβίζοντας τὸ περιγιάλι, μ' ἀφρὸ σκορπιζέσαι εἰς τὴν ἀμμουδιά.

Κι' ἀπὸ τὸ πέλαγος δροσιὰ δὴν φέρην, ὁ μπάτης που ἦσυχά γλυκοφουσα, καὶ π' ὄλοστρογγυλο φεγγάρι δογάνη δὴν νύφη ὄλονδυτη μετ' εἰς τὰ χρυσά.

Σὺ τότε, κύμα μου, γλυκοκοιμάσαι μετ' εἰς τὴν πολύφλοισθιν ἀκρογαλιὰ, ἔσχνας εἰς τὸν ὑπνὸ σου καὶ δὲν θυμάσαι φουρτούνας, ἀνεμοῦ, πνιγμῶν φίλιὰ.

Μὰ ὅταν ἀφρόστεφο κι' ἀγριεμένο ἠπλά σκῆκόμεσαι ἀπ' τὸν βορηθὸ κ' εὐθύς συντρῖδσαι εἰς τὸν θαγωμένο τὸν βράχον πούμεινε κεί εἰς τὴ στεριά.

Ὅταν εἰς τὴ θάλασσα γυροῦσι πάντα νὰ πέρωσι πτόματα χωρὶς ψυχῆ, θυμῶν, κύμα μου, ὅτι μὴ μάνα γιὰ τὸ παιδάκι τῆς ἀνψουσεῖ.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁρα! προφύλαξι. Ὁ Κοριοκεφαλάκης, ὁ ὅποιος ἤκουσε νὰ λέγουσιν ὅτι ἔγιναν μερικαὶ κλοπαὶ εἰς τὴν γειτονίαν, κολλᾷ εἰς τὴν θύραν, ἀπαρξόμενος, τὴν ἐξῆς εἰδοποιῆσιν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν μικρότερον του ἀδελφόν.

«Πηγαῖνω εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἔκρυψα τὰ λεπὰ διὰ νὰ μὴ το εὐρη ἄλλος ἀπὸ σένα εἴνα ἐπ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν πόρτα ἀριστερά.»

«Ἐστῆθι ἐπὶ τοῦ Γενναίου Λαγο» Διάνθαστον μέσον. Καὶ σὺ, Κοριοκεφαλάκη, ροχαλίζεις καμὰ φορά ὅταν κοιμάσαι; — Ποτέ, κύριε, ποτέ... — Μὰ εἶσαι βέβαιος; — Ὀ, καὶ ἔμεινα ἄγρυνος μίαν ὀδύνην νύκτα διὰ νὰ βεβαιωθῶ.

Ἐστῆθι ἐπὶ τοῦ Γενναίου Λαγο

Ἐστῆθι ἐπὶ τοῦ Ταχυτέρου Φηλας

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Δι' εν τῷ μέσῳ τοῦ παρόντος φυλλαδίου τέσσαρες σελίδες, περιέχουσαι τὸν τίτλον καὶ τὰ περιεχόμενα, ἀποκρίπτονται καὶ προσκολλη- νται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τόμου.

Φίλατε θαυμασὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ἐλθσάντων εἰς τὴν ἀποστολὴν καὶ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πού μου ἔστειλες. Ἄν καὶ τὰς εὐρον ἀμέσως, διότι ἦσαν πολὺ εὐκόλοι, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τὰς παραλείψῃς ἄλλως, ὅταν θὰ μου στέλλῃς πλέον δυσκόλους καὶ ἐπιτυχεῖς, ὡς ἐλπίζω. Εἰς τοὺς στίχους σου δὲν διατηρεῖς πάντοτε τὸ ἴδιον μέτρον καὶ ἡ ἁμοιοκαταληξία σε ἀναγκάζει νὰ προσθέτῃς λέξεις περιττάς. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμὸν σου ἐνδιαφέρον.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβείον, Γρηγόριε Παπαφλέσσα, μὲ πολλὰς ἀποσκευάς, καὶ εὐχάς. Ὅταν ἐμποδίζεσαι κανεὶς ἀπὸ μαθήματα νὰ σ' ἔλθῃ λύσεις τὸ κανὸν δὲν εἶνε πολὺ. Ἄλλὰ δεσπ' σου ἀρέσει ἴσως ἡ ἀσπρὴ μελέτη: Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπέβη τὴν ἐπιστολὴν σου διὰ χαρτὶ ἄγρατον.

Ὅλα, Σαίξπηρ, θὰ ἐκδοθῶν καὶ δια θὰ τα λάβῃς ἐντὸς ἡμέρας. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ζῆλον ἐνδιαφέρον.

Ἐκάλον ὅ, τι μοὶ ἔστειλες, φιλότατη Ἐλένη Δ. Β. καὶ σου ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ Μετρωθ Λόφου. Ἐπιτυχὴς ἡ ἐκλογὴ σου καὶ ὁ μικρὸς σου ἀδελφός, τὸν ὁποῖον ἀπέλασας, θὰ διασκαδάσῃ πολὺ. Ἐσχάτως ἀπὸ τὸ ὠραῖοτατον αὐτὸ μνηστέριον, ἔκαμαν ἐν δράμα, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας, εἰς ἐν περισσίων θέατρον, τὴν Comédie Parisienne. Ἡ παράστασις ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα μὲ ἡλατωμέναις τιμαῖς καὶ ἐπήγγιναν βλαβ. παιδί. Ἐίδον εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας ὅτι ἦτο ἀπόλαυσις σπανία ὅχι μόνον διὰ τοὺς μικροὺς ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μεγάλους θεατὰς αὐτὸ τὸ δράμα. Ἡ δεσποινὴ Ζερμαίν Λοαγιέ, μίᾳ χαριτωμένῃ ἠθοποιῷ, ὑπεβύθη τὸν Μικρὸν Λόφου.

Πολὺ εὐχαριστικὸς, ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ σε ἠνομιάζω πάντοτε Σίφνηιον Ἄνδρα, ἀφ' οὗ τοῦ ἔλθῃ. Ἄλλὰ τὸ ἀληθὲς σου ὄνομα ποῖον εἶνε; Ἦρῆπει νὰ γνωρίζω καὶ τὸ ἀληθὲς σου ὄνομα!

Ἐννοεῖται ὅτι θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων, ἀφ' οὗ ἔλαβα τὴν συνδρομὴν σου, ἀγαπητὴ Δικατερῖν Κιτζέλη. Ἄλλὰ διὰ νὰ σου στείλω δῶρον, πρέπει νὰ σ' εὐνοήσῃ ἡ τύχη—τὸ ὁποῖον εὐχομαι καὶ ἐγώ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἀγαπητὴ Φοινίξ, θὰ ἐκδοθῶν καὶ τὰ τελευταῖα φυλλάδια τοῦ Γενναίου Σωκράτους, τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃς καὶ σὺ καὶ οἱ οἱ συνδρομηταὶ τοῦ 1891. Ἄλλῃ ἀπόλαυσις πάλιν αὐτὸς ὁ Γενναῖος Σωκράτης. Ὁ ἴδιος, τὸ ὠραῖο τέλος πού ἔχει!

Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια πού σου ἔλειπον, φίλατε Γεώργιε Λεωνίδη, καὶ ἤδη θὰ τα ἔλαβες, ἐλπίζω. Ἡ αὐτίσις τῆς συνδρομῆς καὶ τὸ ἀπαράβατον τῆς προκλητικῆς ἐξασφαλίζουν τὴν τακτικὴν πλέον ἐκδοσὴν τῶν φύλλον, ὥστε ὀφείματα τὸ λοιπὸν θὰ ἐπιέλθῃ ἀνομιαίαι, νὰ εἰσαι βέβαιος.

Πολλὴν χαρὰν μοὶ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἄνδρα τοῦ Παλίου, ὕστερ' ἀπὸ τὸν μακρὸν σιωπῆν. Ἄλλ' ἀφ' οὗ δέν σου ἔφικαν κατ' ἄρῃν τὰ πολλὰ μαθήματα, δὲν πειράζει. Τώρα ὅμως νὰ μου γράψῃς τακτικώτερα. Ὅποιος θίγῃ, δὲ θὰ εὐρίσκει καιρὸν.

Καλὰ τα λέγεις, ἀγαπητῆ μου Κρυσθάνη Σταλοῦνη, διὰ τῆς ὑπομοχθῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς τὰ πάντα κατορθοῦνται. Διὰ τοῦτο δὲν ἀμειβάλλω ὅτι ταχέως θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σε βραβεύσω. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοὺ ἤρесе πολὺ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Ὅλιγον ἔλειψε, Μαντζέθων τῶν Δελφῶν, νὰ πάρω δι' αἰνίγμα καὶ τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ νὰ μείνῃ χωρὶς ἀπάντησιν. Μὰ δὲν εἶπα τόσες φορὲς ὅτι κάθε τι πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτὸν; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις.

Ὅλοι μοι οἱ φίλοι εἶνε μὲ τὴν γνώμην σου, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλή. Ἄλλοι μὲ ἄλλα λόγια, τὸ ἴδιον μοὺ γράφουν ὅλοι: Ὅσον καὶ ἂν αὐτήσῃ ἡ συνδρομὴ τῆς ἀπλάσεως, ποτε δὲν θὰ μας φανῇ ἀκριβή. Μία συνδρομητριά μου μάλιστα μοὺ ἔγραπεν ὅτι καὶ χίλια φράγκα νὰ γίνῃ ἡ συνδρομὴ, δὲν θὰ μ' ἔφικε. Ἐίπα γράψα! Σὰν πολλὰ εἰ;

Συνιστῶμεν εἰς τὰς οἰκογενείας τὸ Ἐγγε- ρίδιον Δευτεροκτικῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ- κλησίας τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἑσχάτως ὁ δια- κρητικὸς θεολόγος καὶ καθηγητὴς κ. Ι. Ε. Με- σολοφῆς. Εἶνε δυσκόλον νὰ ἐνοήσῃ τις τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Δευτεροκτικῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἀκολου- θιαῖς τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας τελούμενα καὶ ἀνα- γνωσκόμενα ἀνευ εἰδικῆς ἀναπαιδείας. Τὸ βι- βλίον τοῦ κ. Μεσολοφῆ εἶνε ἐξαιρετικὸν βοήθημα εὐλόγητος συνταχθένον, ὥστε ὅχι μόνον οἱ σπουδασταὶ τῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ πᾶς εὐσε- βὴς χριστιανὸς, ἂν δύναται νὰ το ἀναγνώσῃ, μανθάνων δι' αὐτὸ τὴν ἐξηγήσιν τῶν ἱερῶν λό- γων καὶ πράξεων, τοῦ συμβολισμοῦ ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τοῦ ὁποῖου πολλὰκις ὀκ ἠρώ- τησεν ἑαυτὸν ἐν ἀπορίᾳ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι 31 Ἰανουαρίου.

963. Στοιχεῖο γριφος.

Κοιμῶμαι δίχως ὄνειρον ποτε νὰ μ' ἐνοχλήσῃ καὶ δὲν φοβοῦμαι πώποτε θνητὸς νὰ μ' ἐμπνησῃ. Ἐὰν τὰ δύο λαίψωσι μεσαῖά μου στοιχεῖα ἐν ἀνθηρᾷ ἔγειραμαι ἄμεσως ἡλιθία.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Καλαμαρῶ Κόσμου.

964. Στοιχειογριφος.

Διὰ νὰ γράψῃς, ταυ νὰ σβύσῃς καὶ θὰ ἴδῃς καὶ θ' ἀπορήσῃς. Ζῶον χάνω τὴ μορφήν ἀσπρὴ γίνομαι τροφή.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Ἀκαθίνου Στεφάνου.

965. Ἀναγρῆματισμός.

Δίχως νὰ με βλέπῃς, φίλε, πίνωτ' ἐσ' ἀκολουθεῖ καὶ περὶ εὐχῆς ἐμπρός σου ὡς ὁ μόνος στολισμὸς σου, ἂν ἀναγρῆματισθῶ.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Φαίδου Ἀπέλλου.

966. Κυδάλειον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΗΗΜΜΝΟΟΡΩΩΩΩ νὰ σχηματισθῇ κυδάλειον.

Ἐστὴλη ὑπὸ Νικολάου τοῦ Πριότου.

967—968 Μεταμορφώσεις.

- 1. Ἡ Μῆνη δὲ 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Βῆλος. 2. Ὁ Μῆσος δὲ 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Γάλλος.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου.

969—975 Μαγικὴ συλλαβή.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οὐδὲν ἑκάστης γράμματος ἐκείτης τῶν κατωθὶ λέξεων, μετὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τό- σας λέξεις:

Δύκων, Μαρία, ἦλος, φιάλη, Ἄρης, μακρὸς, οὐρανός.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντοῦ Ἀριστοφάνου.

976—981 Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμογηθῶσιν αἱ 12 κατωθὶ συλλαβαὶ ἀνά δύο ὡς τὰς ν' ἀποτελέσωσιν ἑξ ὀνό- ματα ποταμῶν τῆς Εὐρώπης:

ΔΣ-ΒΟΔ-ΔΔ-ΔΕΙ-ΝΟΣ-ΡΟΣ-ΓΗΡ-Γ'ΑΕ-ΡΗ-ΕΥ-ΒΙΣ-ΝΕΥ.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Φαίδου Ἀπέλλου.

982. Ἀπλή ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζωῶν, τὰ δὲ δευτέρα τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

- 1, Ἀρχαῖον ἄγριον. 2, Δένδρον καρποφόρον. 3, Νῆσος Ὀμηρικῆ. 4, Πολεμιστὴς Ἑλ- λην ἐν Τροίᾳ. 5, Θεά. 6, Γυνὴ ἀρχαῖον φι- λασόφου.

Ἐστὴλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωτοπούλου.

983. Φωνηεντόλιπον.

λλ-τ-μ-τ-λγ-κ-λλ-τς-κβγς

Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Φλωρετῆς Ἀντινῆς τοῦ Σουλίου.

984. Ἑλλισοσύμφωνον.

ερ-αυι-ου-αυακι.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Χαλκιδεῶ Φοῖβου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7-16 Ὁκ. ἡβρίου ε. ε.

866. Φήμη (Φ, Μ), — 867. Σκοπός, Σκῆπτρος.

Table with 2 columns: Number and Letters. Row 1: 866 Η Α Ι Ο Σ 869 Α. Row 2: Δ Ε Ω Ν Ρ. Row 3: Ι Ο Ν Τ. Row 4: Ο Ν Ε Α Β Ε Τ Ι Α. Row 5: Σ Μ. Row 6: Ι. Row 7: Σ.

870—872. Κία. 2, Ἄνδρος. 3, Πά- ρος. — 873—874. 1, Ἡ Ἀρτικὴ εἶνε κατάφυτος ἀπὸ ἐλαιῶνας. — 2, Ἡ χίτρα θρηνεῖ διὰ τὴν συμφο- ρὰν τῆς. — 875—878. Ἡ ἀντικατάστασις γί- νεται διὰ τοῦ γράμματος ρ, αἱ δὲ σχηματιζό- μενα λέξεις εἶνε: ῥομος, ῥόμβος, ῥρος, θή- ρα. — 879. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ (Μέγας, κα- Νός, πρῶτος, μῦθος, οἴλη, μίσος, ἀράδα, εὐ- τυχία, κέτος, ὄος, δένων.) — 880, ΜΑΔΔ- ΓΑΣΚΑΡΗ (1, ΜΑκεδονία. 2, Δάνια. 3, ΓΑλακτείδιον. 4, ΣΚΑμανδρος. 5, ΡΗνος). — 881 ΚΕΩΣ ΡΟΜΗ (1, ΚΡῆνη. 2, ΕΩς 3, Ωμος. 4, ΣΗός.) — 882. Ὁ πλουτὸς δὲν φέρει μόνον τὴν εὐτυχίαν ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχῆ εἶνε πλούσιος.

Τὸ ἀντίστοιχον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδόστη τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ- τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ- λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγμα, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. — Ὅι ἄλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρὸς τὴν νέαν του δευθουσιν, συνακο- στέλλοντες τὴν καλαιάν των δευθουσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταϊνίας.

Παράκλησις περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαετηθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ